

[Justitsministeren.]

Betydning for Tilstedeværelsen af en arvelig Belastning, f. Eks. i Straffesager uden Sterilisationslovgivningen o. s. v., ogsaa med Hensyn til visse sociale Forsikringer.

I alle de Forhold, jeg her har opregnet, har det vist sig meget vanskeligt at faa indført Fødselsattester uden Angivelse af Afstammingsforholdet. Det gælder tillige en Gruppe af Tilfælde, jeg skal omtale kort, nemlig de Tilfælde, hvor det kommer an paa at bestemme en Persons Statsborgerforhold. Her har Indenrigsministeriet taget og fastholdt det Standpunkt, at Fødselsattest uden Forældrerubrik ikke er tilstrækkeligt til Afgørelse af, om en Person er dansk Statsborger, og det maa jo være en Konsekvens heraf, at fuldstændig Fødselsattest maa tilvejebringes i alle Tilfælde, hvor dansk Statsborgerret er en Forudsætning for Nydelsen af visse Goder eller for en eller anden Afgørelse, saaledes ved Udfærdigelse af Pas, ved Udskrivningsvæsenet, ved Sønæringsforhold, med Hensyn til almindelige Næringsbeviser, Udarbejdelse af Valglistor, ved sociale Forsikringer, ved Udfærdigelse af Sagførerbeskikkelse, ved Ansættelse af Tjenestemænd.

Man vil altsaa se, at naar man gaar det nærmere efter, er det et overordentlig stort Antal Tilfælde, hvor vedkommende Fagministerium er meget betænkeligt ved at gaa ind paa dette almindelige Ønske.

Der bliver vistnok kun et ret ringe Antal Tilfælde tilbage, i hvilke de forkortede Attester kan anvendes. Jeg kan nævne Udfærdigelse af Motorførerbevis, Indgaaelse af Ægteskab mellem Personer over 21 Aar og enkelte andre, mindre vigtige Forhold.

Det er alle disse praktiske Vanskeligheder og ikke Uvilje hos Justitsministeren eller Kirkeministeren, som har været Aarsag til, at Fødselsattester uden Angivelse af Afstammingsforhold ikke er blevet indført.

Jeg kan tilføje, at Overvejelserne om Spørgsmaalet stadig fortsættes. Allerede for nogen Tid siden har jeg paa ny taget Spørgsmaalet op og forhandler for Tiden med flere af mine Ministerkolleger.

Jeg vil gøre, hvad jeg kan for at opnaa en Ordning, hvorved de Vanskeligheder, som jeg her har fremstillet udførligt for det høje Ting — jeg har gjort det saa udførligt, fordi der tales saa tit og saa meget om dette Spørgsmaal —, kan overvindes i størst muligt Omfang, og hvis disse Bestræbelser krones med Held, vil naturligvis den ønskede Ordning i størst muligt Omfang blive ført ud i Livet.

Jeg skal indskrænke mig hertil. Jeg anbefaler at stemme imod samtlige de af et Mindretal stillede Ændringsforslag og stemme for de af Udvalget eller Flertallet stillede Ændringsforslag.

Skjerbæk: Under Forhandlingen i Udvalget har det været drøftet, hvilke Følger denne Lovgivning kunde faa, først og fremmest naturligvis, hvilke Følger den kunde faa med Hensyn til Indgaaelse af Ægteskab, med Hensyn til de Personers Stilling, som er Fædre uden for Ægteskab o. s. v. Da der i Norge foreligger en Del Udtalelser om, hvordan de norske Børnelove af 1915 har virket, har jeg anset det for rimeligt at drage noget frem derom. Jeg støtter mig særlig paa forskellige Afhandlinger af tidligere Bureauchef, nu Sørenskriver Wiesener, som i særlig Grad har givet sig af med at behandle disse Love og deres Virkninger i Norge.

Det siges dér, at den vigtigste Bestemmelse i den norske Lov er Moderens Pligt til at opgive Faderens Navn. Det er ogsaa det, der gør, at de Konservative netop er gaaet med til de skærpede Krav til Moderen om Opgivelse af Faderens Navn. Men der gøres rigtigt opmærksom paa, at en Del Vanskeligheder er der. Man har i en hel Del Tilfælde maattet nøjes med at idømme Moderen Bøde, naar hun nægtede at opgive Faderens Navn, og saa lade hele Sagen falde. Yderligere anføres det, at Bestemmelsen kan omgaaes derved, at Moderen siger, at hun ikke kan huske, hvem Faderen er, hvad han hedder, eller hvem det i det hele taget er, hun har haft med at gøre; eller det kan være, at hun opgiver et Navn, som er saa ufuldstændigt og almindeligt, at man ikke deraf kan faa Faderens Identitet fastslaaet; eller det kan være, at hun skyder sig ind under, at hun selv eller Manden er gift, og i saa Tilfælde har det norske Justitsministerium hævdet, at hun ikke har nogen Pligt til at opgive Faderens Navn. Endelig kan Loven naturligvis ogsaa omgaaes derved, at Moderen en Tid før Fødselen rejser til Udlandet og efterlader Barnet dér og efter Barnets Fødsel vender tilbage og lader som ingenting.

I øvrigt har man i Norge en ejendommelig Regel, der ikke er efterlignet i dansk Lov — jeg skal heller ikke anbefale, at den efterlignes, men jeg nævner den, fordi den afgør en hel Del Sager i Norge —, den saakaldte Forelægsregel, hvorefter den, der udlægges som Barnefader af Moderen, hvis han forholder sig passiv, bliver at anse som virkelig Fader, ikke blot som bidragspligtig.